

* با وجود حجم عظیم داده ها، تمرکز هوش مصنوعی به سمت توانمندی های یادگیری ماشین و یادگیری عمیق معطوف شده است، جایی که ماشین ها می توانند به طور مستقل یاد بگیرند. تفاوت هوش مصنوعی (AI) و یادگیری ماشین در این است که هوش مصنوعی هوشمند است اما تعامل مستقیمی با محیط ندارد و نمی تواند از آن یاد بگیرد.

*عامل (Agent) سیستمی است که می تواند اطلاعاتی از محیط جمع آوری کرده و براساس آن عمل کند و یک خروجی داشته باشد. عامل می تواند یک نرم افزار یا الگوریتم باشد. خودمختاری (Autonomy) به میزان یادگیری عامل از تجربیات خود در محیط اشاره دارد و به عامل امکان می دهد به صورت مستقل تر و خودمختار تر عمل کند. عملکرد (Performance) معیاری برای ارزیابی رفتار عامل است که تعیین می کند آیا عامل وظایف مورد انتظار خود را در محیط به درستی انجام می دهد یا خیر. اهداف (Goals) مقاصدی هستند که عامل برای رسیدن به آنها تلاش می کند. در یادگیری ماشین، هدف تنها یادگیری نیست بلکه رسیدن به یک مأموریت کلی است. سودمندی (Utility) به ارزیابی عملکرد داخلی عامل اشاره دارد که به آن اجازه می دهد در صورت وجود چندین مسیر برای رسیدن به هدف، بهترین مسیر را با تصمیم گیری منطقی انتخاب کند. این معیار با ارزیابی عملکرد مدل متفاوت است و بیشتر به ارزیابی درونی خود مدل توجه دارد. محیط (Environment) جهانی است که اطراف عامل را توصیف می کند و ویژگی هایی مانند دسترس پذیری، قطعی یا غیرقطعی بودن، پویایی، و اپیزودیک یا زمان واقعی بودن را شامل می شود. همچنین سرعت و نوع داده هایی که وارد محیط می شوند بر عملکرد آن تأثیر می گذارد. ویژگی (Feature) به خصوصیات داده ها و مقادیر آنها اشاره دارد. به عنوان مثال ((رنگ پوست قهوه ای است)) یک ویژگی است که در آن رنگ پوست <<صفت>> و قهوه ای <<مقدار>> آن است. در واقع، ویژگی ها در آموزش مدل ها مشابه متغیرها (Variable) در آمار هستند، اما می توانند یک متغیر یا ترکیبی از چند متغیر باشند. اگر ویژگی ها در یک بُعد قابل تعریف نباشند، می توان از روش هایی برای افزودن بُعد ماتریکس ها به مدل استفاده کرد تا این ویژگی ها قابل فهم و تحلیل شوند. انتخاب ویژگی (Feature Selection) فرآیندی است که ویژگی های مهم و موردنیاز برای پیش بینی خروجی های یک مدل آماری را از میان ویژگی های مختلف انتخاب می کند، چه ویژگی های اصلی چه آنهایی که طی مهندسی ویژگی (Feature Engineering) ساخته می شوند.

* یادگیری ماشین به چهار دسته تقسیم می شود:

۱) یادگیری نظارت شده ۲) یادگیری بدون نظارت ۳) یادگیری نیمه نظارتی ۴) یادگیری تقویتی

* یادگیری نظارت شده (**Supervised Learning**): در این نوع یادگیری، الگوریتم ها با داده های آموزشی شامل ورودی ها و خروجی های مشخص آموزش می بینند تا قوانینی عمومی را یاد بگیرند و مدلی بسازند که بتواند پیش بینی کند. در واقع، الگوریتم با استفاده از داده های برچسب دار می تواند رویدادهای آینده را پیش بینی کند و خروجی را با خروجی درست مقایسه کرده و مدل را بر این اساس اصلاح کند. به این دلیل به آن نظارت شده می گویند که نیاز به یک ناظر انسانی برای برچسب گذاری یا لیبل زدن داده ها دارد. آموزش تا زمانی ادامه می یابد که مدل به سطح دقت مطلوب برسد.

این یادگیری شامل انواع مختلفی است:

- طبقه بندی (**Classification**): پیش بینی دسته بندی ها بر اساس داده های آموزشی، مانند تشخیص اینکه یک فرد بیمار هست یا خیر. تکنیک های طبقه بندی مرزهای تصمیم گیری را تعریف می کنند و شامل روش هایی مانند ماشین بردار پشتیبان (**Support Vector Machine**)، بیز ساده (**Naive Bayes**)، بیز گاوسی (**Gaussian Bayes**)، نزدیک ترین همسایه (**k-Nearest Neighbors**) و رگرسیون لجستیک (**Logistic Regression**) هستند.

- رگرسیون (**Regression**): پیش بینی مقادیر عددی در داده های پیوسته. از مدل های معروف رگرسیون می توان به رگرسیون خطی (**Linear Regression**)، رگرسیون چند جمله ای (**Polynomial Regression**)، ماشین بردار پشتیبان (**SVR**)، تجمیع ها (**Ensembles**)، درخت های تصمیم (**Decision Trees**) و شبکه های عصبی (**Neural Networks**) اشاره کرد.

- پیش بینی (**Forecasting**): استفاده از داده های سری زمانی برای پیش بینی بر اساس داده های گذشته و حال است.

- تجمیع (**Ensemble**): این روش چندین مدل یادگیری ماشین مختلف را ترکیب می کند تا نتیجه بهتری روی یک نمونه جدید ارائه دهد، به طوری که مدل ها به عنوان ویژگی ها عمل می کنند.

* هیچ یک از این مدل ها به صورت مطلق برتری خاصی ندارند و انتخاب مدل به هدف تحقیق بستگی دارد. در بسیاری از موارد، چند مدل آموزش داده می شوند و بهترین مدل بر اساس معیارهای ارزیابی عملکرد انتخاب می شود.